

molt terra endins, uns 17 k., al NE. de la serra de Benitatxell (xxxiv, 98.9).

La incredulitat que inspira veure un NP femení aplicat com denominació de grans accidents muntanyosos, en països deshabitats i feréstecs, s'agreuja pel fet que en el P. Valencià els noms de dona no van introduïts per l'article (a l'alt Berguedà tampoc és ús gaire general): això ja crea la sospita que aquí s'amagui un vell nom comú, proveït d'article, i apte per designar uns paratges impressionants i curiosament iguals, en tres comarques diverses i ben llunyanes entre elles; sempre amb un mateix NP que no és pas dels més comuns entre els femenins.

Per això he sospitat que es tracti d'un vell derivat de LAUSA 'llosa', amb un sufix quasi abstracte, designant paratges de gran magnitud. Un sufix comparable als dialectals *llauranca* / *lliuranca* o *lluença* 'llosa enorme'. Veg. *DECat.* v, 272b35-273a3. -ANCA / -ENCA / -ENCIA, tres derivats paral·lels del pre-romà LAUSA.

En aquesta *llorença*, com en *llauranca*, hi hauria hagut rotacisme de la -s- sonora. El rotacisme és un fenomen molt estès cap als Pirineus, del qual hem aplegat allà molts casos en *E.T.C.* I 37, en mots dialectals, i en NLL, com *Gisclareny*, *Estelareny*, *Requerens*, *Gombrèn*, que justament són contigus al nostre nom (I). I més se'n troben en altres derivats de *llosa* o LAUSA: *llorís* 'camp de lloses' a Isona (*DAG.*); *lliuretó* «macolinada fina» a Capdepera (*DECat.*, v, 273a15) i hi pogué ajudar la influència del NP *Llorenç*.

Encara algun altre NL es podria relacionar amb aquesta base hipotètica, amb indicis menys reveladors, pel fet de ser masculins. Roca del *Llorranset*. cap a l'Ebre (te. Pinell del Broi, XIII, 78.22) És també roca, però ens fa dubtar no sols el masculí sinó la -m-.

Sobre, el *Castell de Llorenç*, o de Camarasa, ens veiem sol·licitats en sentits oposats: d'una banda la singularitat del nom d'aquest gran castell, que era famós com a inexpugnable, doncs bé deu ser escarpat i antiquíssim (fets de 1050), i mai no s'hi troba justificació de l'aplicació de l'hagionim (per cert sense «Sant-», d'altra banda el nom es repeteix, també sense «Sant-») en els pobles de Llorenç, del Penedès mun. i Llorenç, de Segarra (te. Rocafort. Restem, doncs, escèptics.

En general, si davant la hipòtesi de **Lausença* / *Llorença*, l'afrau rocosa, els crítics manifesten escepticisme, haurem de reconèixer que hi tenen dret. Car poden al·legar casos d'aplicació d'aquest nom en llocs més trivials. Puig de la *Llorença*, te. Colera, però allí prop hi ha *Ca la Llorenceta*. La *Llorença*, mina de coure, te. Montmany (*GGC* Bn. 173). *Ses Llorences*, dos llocs, te. Mussuptà (Men.). Casa de *Les Llorences* te. Muro d'Alcoi. Per més que puigs (vora

mar) i mines, també són paratges de lloses.

Convindrà fer més recerca de la banda de la nis-saga europea (indoeuropea?) de LAUS- amb la qual està lligat l'origen del romànic LAUSIA / LAUSA 'llosa' per veure si s'hi trobava més base per al tipus *LAUSENTIA, -ENCIA que hem postulat. Cf. LOUSONNA, ètmon de la ciutat suïssa de *Lausanne*. Es creu que els sorotaptes provenien de *Lusàcia* (al. *Lausitz*), i si sorotàptic és *carant* (*E.T.C.* II, 13), i va amb l'al. *Scharnitz*, provinent de SCARANTIA, podríem imaginar que *Lausitz* tingués una forma antiga paral·lela *LOUSENTIA que seria bona base per a nostre *Llorença*? Meres suposicions, que no és fàcil refutar...; ni és possible demostrar; majorment si és cert, com es diu, que el nom de *Majorsitz* ve d'un eslaus *Lusici*. Holder no dóna cap dada antiga, fora d'un *Lusatia*, nom de dona, que no crec relacionat amb això.

LLORENÇA

Veïnat del municipi de Maià de Montcal (Garrotxa), prop del Fluvià.

DOC. ANT. 978: *Laurenciano* (Monsalvatge II, 211).

Nom de *pagus* en -ANUM derivat del NP llatí LAURENTIUS. Del qual són també derivats *Lorenzaga*, *Lorenzago*, italians, i uns antics oc. *Laurenzanicus*, *Laurenzanne*; V. Aebischer, *Top.* 225 i Skok, p. 185.

LLORET

1) *Lloret de Mar*, vila de La Selva, a la Costa Brava. *PRON. MOD.* *Jurè*, oït Casac. a Vidreres (c. 1920); Cor. i tothom, 1914 i ss.

DOC. ANT. 1110: *Lored*; 1171: *Laureto*; 1225 (Alsius, *Nomenclátor*, 75); Monsalvatge XVII, 134; XVIII, 15; 1173: *Lauret* (*BABL*, II, 276).

2) *Lloret Salvatge*, poblet agre. a Amer (Selva), situat a l'esquerra del Ter.

DOC. ANT. 949: villa *Loreddo* --- et valle Amera (Villan., *Vi.Li.* XIV, 307); 1188: *Loreto* (Kehr, *Papsturk.*, 527); 1359: *Sant Julià de Loret* (*CoDoACA* XII, 103); 1379: Parr. de *Loreto* vallis de Amerio (Alsius, *Nom.* 163); 1427: *Loret* (Carreras Candi, *St.Hilari*, 87).

Lloret de Vistalegre, variant catalanitzada del nom de *Llorito* (veg. s.v.) poblet de Mallorca.

Singles barrancs de *Lloret* en el te. de Roquetes, provinent del racó dels Avellanars, a la Serra de Caro (Cor. 8-XII-1934) i subafluent de l'Ebre; i dels termes de Llutxent (xxxvi, 166.22) i de Ròtova (H. de Gandia) (xxxv, 176.22).

La Mare de Déu de Lloret, santuari del municipi